

Udskriftsdato: 19. december 2025

**KEN nr 9802 af 15/04/1999 (Historisk)**

**Ankestyrelsens principafgørelse O-26-99 om rådgivning - efterskole - væsentlig betydning - individuelt behov - undervisningsmæssige problemer - folkeskoleloven - særlige behov**

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 201438-98

# Ankestyrelsens principafgørelse O-26-99 om rådgivning - efterskole - væsentlig betydning - individuelt behov - undervisningsmæssige problemer - folkeskoleloven - særlige behov

## Resume:

Ankestyrelsen har behandlet 3 sager med henblik på afklaring af om faglige/undervisningsmæssige problemer alene kan medføre, at et barn eller en ung bliver omfattet af personkredsen i bistandslovens § 33, stk. 1 (nu servicelovens § 40, stk. 1).

2 sager angik støtte til efterskoleophold og 1 sag angik støtte til betaling af privatskole. Der var i alle 3 sager tale om faglige problemer, som hørte under skolevæsenets område.

Ankestyrelsen fandt ikke grundlag for at yde støtte efter bistandslovens § 33 (nu servicelovens § 40).

Begrundelsen var, at det er en betingelse for at træffe afgørelse om foranstaltninger, at det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barn eller en ungs særlige behov for støtte. Hertil kræves, at der er tale om et individuelt behov, og at det konstaterede behov relaterer sig til de hjælpemuligheder, der er nævnt i § 33, stk. 2 (nu § 40, stk. 2).

Ankestyrelsen tog ikke stilling til, om kommunen/amtsrådet havde løst sin forpligtelse efter § 20 i Folkeskoleloven.

Ankestyrelsen tog heller ikke stilling til, om socialforvaltningen ved forældrenes henvendelse om støtte havde ydet tilstrækkelig rådgivning om muligheden for at få løst undervisningsbehovet uden for socialforvaltningens regi.

Sag nr. 1 angik en 15-årig dreng, der på grund af ordblindhed havde behov for en særlig undervisning. Der var ikke oplysning om sociale problemer. Forældrene søgte støtte til merprisen for ophold på en efterskole for ordblinde. Betingelserne i stk. 1 var ikke opfyldt.

Sag nr. 2 angik 2 drenge på 10 år, der efter skolegang i specialklasse skulle i en almindelig klasse med nogen støtte. Moderen ønskede en bestemt privat skole, som kunne opfylde børnenes behov. Udgiften til privat skole kunne ikke anses for at være en merudgift ved forsørgelsen, jf. SM 0-4-91. Behovet for støtte rettede sig ikke til foranstaltninger nævnt i stk. 2.

Sag nr. 3 angik en 15-årig dreng med læse-stavevanskeligheder, der ønskede at tage 9. klasse på en bestemt efterskole, der var valgt i samråd med Pædagogisk Psykologisk Rådgivning. Kommunen havde alene behandlet ansøgningen efter økonomiske overvejelser, og forældrene var ikke blevet oplyst om skolevæsenets forpligtelse. Betingelserne i stk. 1 var ikke dokumenteret opfyldt. \*)

## Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 33, stk. 1, § 33, stk. 2, nr. 1 og § 33, stk. 2, nr. 10

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 52

## Vejledninger:

Socialministeriets vejledning nr. 57 af 5. marts 1998 om servicelovens regler om særlig støtte til børn og unge - pkt. 34-38, pkt. 47

**Note:**

\*) Ankestyrelsen har i artikel i Nyt fra Ankestyrelsen nr. 1 1996 "Efterskoleophold, anbringelse uden for hjemmet eller forebyggende foranstaltning" kommenteret denne og lignende problemstillinger.

**Sagsfremstilling 1:**

Sag nr. 1 - j. nr. 201438-98.

En dreng, født 1983, var gennem hele sin skolegang kendt af Pædagogiske Psykologiske Rådgivning (PPR), som en dreng med store indlæringsvanskeligheder specielt i dansk (læsning) og havde siden 4. klasse været elev i en kommunal specialklasse på trods af, at han vurderedes som værende normalt begavet. Ved en evne- og læseprøve konkluderedes det, at han var en normalt begavet dreng, der til trods for megen specialundervisning ikke havde lært sig læsningens kunst udover begynderstadiet. Ud fra hans prøver og hidtidige forløb karakteriseredes han af skolepsykologen som utypisk stærkt ordblind og som velegnet som elev på efterskolen N, der havde undervisning specielt tilrettelagt for ordblinde.

Kommunens socialforvaltning afslog at yde støtte med den begrundelse, at der udelukkende var faglige problemer.

Nævnet fandt ikke tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte kommunens afgørelse, hvorefter det blev afslået at bevilge støtte til drengens ophold på N Efterskole.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at der i det omfang drengens problem var et fagligt undervisningsmæssigt problem, ikke var grundlag for at bevilge støtte til en skolemæssig foranstaltning, som en hjælpeforanstaltning efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 10 eller nr. 11, nu afløst af servicelovens § 40, stk. 2, nr. 10 og nr. 11. Spørgsmålet om, hvilke tilbud han skulle have, for at afhjælpe det faglige problem, henhørte således under skolemyndighederne.

Nævnet henviste til, at der ikke forelå oplysninger om sociale, psykiske eller sociale problemer for drengen, som baggrund for opholdet på N Efterskole.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af om faglige/undervisningsmæssige problemer alene kan medføre, at en ung bliver omfattet af personkredsen i bistandslovens § 33, stk. 1, nu servicelovens § 40, stk. 1.

**Afgørelse:**

Ankestyrelsen var enig med det sociale nævn i, at der ikke var grundlag for at bevilge støtte til en skolemæssig foranstaltning i form af ophold eller anbringelse på efterskole, som en hjælpeforanstaltning efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 10 eller nr. 11 (nu servicelovens § 40, stk. 2, nr. 10 eller nr. 11).

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at det i medfør af bistandslovens § 33, stk. 1 (nu servicelovens § 40, stk. 1), var en betingelse for at træffe afgørelse om foranstaltninger, at det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte. Hertil krævedes, at der var tale om et individuelt behov, og at det konstaterede behov relaterede sig til de hjælpemuligheder, der var nævnt i § 33, stk. 2 (nu § 40, stk. 2).

Ankestyrelsen fandt, at der hos ham alene var tale om et undervisningsmæssigt problem, der i givet fald skulle løses efter folkeskolelovens regler.

Ankestyrelsen tog ikke stilling til, om kommunen havde løst sin forpligtelse til efter Folkeskoleloven § 20, at tilbyde specialundervisning.

Ankestyrelsen tiltrådte således det sociale nævns afgørelse.

---

## Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j. nr. 201561-98.

Moderen var alene med tvillingedrenge på 10 år. Hun arbejdede 19 3/4 timer om ugen som rengøringsassistent på plejehjem. Herudover ydedes lønkompensation 17 1/4 time ugentlig i henhold til bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28.

Børnene blev i 1991 henvist til kommunens PSU-sektion og blev derefter optaget i en basisbørnehave for psykisk udviklingshæmmede børn. Drengene udviklede sig overordentligt positivt, så de i de sidste år før skolegang blev flyttet til normal børnehave med støttepædagog.

Der var 2 omdrejningspunkter i drengenes udvikling, idet der dels var deres DAMP-lignende problemer med forsinket udvikling med indlæringsproblemer til følge, dels det faktum, at de var tvillinger og altid havde kunnet isolere sig i forhold til andre børn. De havde svært ved at tage initiativ til sociale kontakter og krævede voksenstøtte til at turde bevæge sig i nye sociale sammenhænge.

Drengenes begavelse var omkring normalområdet. De gik på en specialskole for børn med disse problemer, og de gik et ekstra skoleår på specialskolen for at blive modnet og selvstændiggjort.

Derefter var kravene til en ny skole, at det skulle være et lille miljø med små klasser og med 2 klasser på samme årgang, således at der var plads til drengene i hver sin klasse, idet de skulle være tæt på hinanden uden at gå i samme klasse. En skoleplacering som både moder, specialskolen og skolepsykolog fandt opfyldt disse krav var privatskolen A, som var en lille skole med små klasser, og der var plads i skolens 2 3. klasser efter sommerferien 1998.

Udgiften var 600 kr. månedlig pr. barn med en søskenderabat på mellem 60-100 kr. for den ene.

Fra at være henvist til PSU-sektion som psykisk udviklingshæmmede havde tvillingerne været inde i en forrygende udvikling i det særlige skolemiljø, som specialskolen kunne tilbyde. Nu skulle de videre i en ny skoleplacering. Deres behov var et lille miljø, små klasser, en lærergruppe, der var villig til at påtage sig denne opgave, det er at arbejde med børn, der har behov for særlig undervisningsmæssig støtte, der ikke tilbydes dem i det almindelige skolesystem.

Idet der ikke var skoletilbud, der matchede det pædagogiske behov i det almindelige skolevæsen blev det indstillet, at der fra socialcentret blev bevilget hjælp til privatskole.

Kommunen vurderede ansøgningen efter bistandslovens § 33, stk. 1, og § 33, stk. 2, nr. 1, samt § 33, stk. 2, nr. 8, nu servicelovens § 40, og vurderede, at drengene havde "et særligt behov" som krævedes i § 33, stk. 1, for at hjælpeforanstaltninger, altså betaling af privatskole kan iværksættes. Imidlertid blev der givet afslag på økonomisk støtte i medfør af § 33, stk. 2, nr. 8, med den begrundelse, at moderen skønnedes selv at kunne betale for drengenes privatskole ud fra en økonomisk vurdering.

Kommunen vurderede også ansøgningen efter reglerne i bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28, hvoraf det fremgik, at man kunne få hjælp til merudgifter ved forsørgelsen af handicappede i eget

hjem. Kommunen var dog af den opfattelse, at der ikke kunne ydes hjælp til betaling af privatskole efter bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28, da sådan en udgift faldt uden for lovens intentioner.

I klagen til nævnet anførte moderen, at det ikke var rimeligt, at hun skulle betale for drengenes skole, fordi kommunen ikke havde et skoletilbud, der passede til drengenes behov. Både drengenes nuværende skole, specialskolen og skolepsykologen havde anbefalet et lille struktureret skolemiljø, små klasser, at de gik på samme skole, men ikke i samme klasse. Hvis drengene ikke havde haft sociale vanskeligheder med indlæringsvanskeligheder til følge havde de gået i den lokale kommuneskole. Moderen ville da ikke have overvejet, at de skulle gå i privatskole.

Ved afgørelsen har nævnet tiltrådt kommunens afslag på hjælp til betaling for tvillingernes skolegang i privatskole. Afgørelsen er truffet efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 8, jf. § 33, stk. 2, nr. 1, nu afløst af servicelovens § 40, stk. 2.

Nævnet lagde lagt vægt på, at det hørte under skolevæsenets område, at skaffe et relevant undervisnings-tilbud til børnene.

Nævnet henviste til en afgørelse fra Den Sociale Ankestyrelse udsendt som SM 0-4-91. Det fremgik heraf, at folkeskoleloven indeholdt regler, der skulle sikre, at der til børn, der havde behov for særligt vidtgående hensyntagen eller støtte ydes specialundervisning eller anden special pædagogisk bistand. Der kunne derfor ikke ydes hjælp til udgifter til privatskole efter bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28.

Det var nævnets opfattelse, at det var bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28, ansøgningen skulle vurderes efter. Dette skyldtes, at børnene ifølge de foreliggende oplysninger var omfattet af personkredsen i § 48, og at der også blev ydet lønkomensation efter denne bestemmelse. Der henvistes i denne forbindelse til afgørelse fra Den Sociale Ankestyrelse SM 0-43-98.

Det var dog samtidig nævnets opfattelse, med samme begrundelse, at der heller ikke var mulighed for at yde hjælp til privatskole efter bistandslovens § 33, nu servicelovens § 40.

I klagen til Ankestyrelsen blev det anført, at moderen helt principielt mente, at betaling til skoleophold burde dækkes efter bistandslovens § 48, nu servicelovens § 28, da det var accepteret, at der blev ydet anden form for hjælp efter denne paragraf.

Hun anførte videre, at hun var helt indforstået med, at folkeskolen skulle give undervisningstilbud til børnene, og det var heller ikke afslået, men hun anførte, at så godt og velegnet et tilbud, som A skole var, havde man ikke kunnet pege på i kommunen. Fra alle sider inkl. socialforvaltningen var det erkendt, at børnene havde et særligt behov, der skulle tilgodeses og hun mente derfor, at betaling til privatskole var en ekstraudgift, der helt indlysende var forbundet med børnenes handicap, og derfor burde falde ind under den tidligere bistandslovs § 48, nu servicelovens § 28. Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et undervisningsmæssigt behov kunne anses for omfattet af servicelovens § 40, stk. 1, således at det kunne begrunde støtte efter § 40, stk. 2. Sagen blev antaget som supplement til SM 0-4-91.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen fandt, at udgiften til privatskole ikke var en udgift ved forsørgelsen. Der kunne derfor ikke ydes støtte, jf. bistandslovens § 48 (nu servicelovens § 28) og Social Meddelelse 0-4-91.

Ankestyrelsen fandt tillige at det forhold, at tvillingerne havde et særligt undervisningsmæssigt behov ikke kunne medføre hjælp efter bistandslovens § 33, stk. 2 (nu servicelovens § 40, stk. 2).

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det i medfør af bistandslovens § 33, stk. 1 (nu servicelovens § 40, stk. 1) var en betingelse for at træffe afgørelse om foranstaltninger, at det måtte anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barn eller en ungs særlige behov for støtte. Hertil krævedes, at der var tale om et individuelt behov, og at det konstaterede behov skulle relatere sig til de hjælpemuligheder, der er nævnt i § 33, stk. 2 (nu § 40, stk. 2).

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det hørte under skolevæsenets område at skaffe et relevant undervisningstilbud.

Ankestyrelsen tog ikke stilling til, om kommunen/amtsrådet havde tilbudt det tilstrækkelige relevante undervisningsmæssige tilbud i medfør af folkeskolelovens § 20.

Ankestyrelsen tiltrådte således nævnets afgørelse.

---

### **Sagsfremstilling 3:**

Sag nr.- 3 j. nr. 201743-98.

En dreng, født 1983, havde læse- og stavevanskeligheder. Han havde gået på en almindelig folkeskole fra børnehaveklassen til og med 5. klasse, hvor han efter råd fra lærer og skolepsykolog kom i en lille læseklasse på en anden skole, hvor han gik i 6., 7. og 8. klasse. Dette tilbud ophørte ved udgangen af 8. klasse ved sommerferien 1998. I samråd med Pædagogisk Psykologisk Rådgivning (PPR) fik drengen plads på O Efterskole for at tage 9. klasse i skoleåret 1998/99.

Ved henvendelse til socialforvaltningen april 98 blev det oplyst, at drengen ikke kunne fortsætte i nuværende skoletilbud og ikke havde mulighed for at tage 9. klasse i folkeskoleregiet. Desuden fremgik af journalarket, at PPR ikke havde mulighed for at tilbyde ham andre alternativer til folkeskolen, men da han fortsat var undervisningspligtig havde familien i samråd med PPR valgt og fået plads på O Efterskole. Både drengen og forældrene ville helst have, at han kunne have fortsat i den skole, han var gået i hidtil.

Socialforvaltningen vurderede, at drengen var undervisningspligtig, og at han på grund af sine faglige vanskeligheder ikke kunne undervises i folkeskolen og havde fundet betingelserne i bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 10, nu servicelovens § 40 stk. 2, nr. 10 umiddelbart for opfyldt. På baggrund af familiens økonomiske situation blev det vurderet, at familien selv var i stand til at betale opholdet og ud fra den økonomiske betragtning blev familien meddelt afslag på støtte.

På dette grundlag traf det sociale ankenævn afgørelse august 1998.

Efterfølgende henvendte forældrene sig til kommunen og ønskede oplyst, hvad kommunen kunne tilbyde drengen, hvis han ikke fuldførte 9. klasse på O Efterskole. Der var tale om en undervisningspligtig elev, som af skolepsykolog var anbefalet ikke at komme tilbage i en almindelig klasse på grund af læse-staveproblemer. Det var efter anbefaling af skolepsykologen på hans tidligere skole, at han var kommet netop på O efterskole, der kunne hjælpe ham med de problemer han havde. Samtidig oplyste familien, at 4 ud af 5 elever fra hans tidligere klasse havde fået deres efterskole betalt, fordi kommunen havde erkendt, at den ikke kunne tilbyde den slags elever en relevant undervisning, men disse elever hørte til en anden kommune. Samtidig forespurgte familien, hvad kommunen kunne tilbyde ham på 10. klassetrin.

I redegørelse fra PPR oktober 1998 blev det forklaret, at drengens ophold på skolen fra 6-8. klasse var en ren undervisningsforanstaltning og hele sagen blev behandlet i Børne- og Kulturstyrelsen. Det var

PPR, der havde indstillet til fortsat skolegang på denne skole i skoleåret 1997/98, idet der var en lille gruppe læsesvage elever, som fik yderligere 1 år som et særligt specialpædagogisk tilbud. Derefter ville et efterskoleophold i 9. klasse være en god videre udviklingsmulighed. Der var fortsat behov for at tage hensyn til drengens læsehandicap og drøftelserne drejede sig om et egnet efterskoleophold. Skoleplaceringen på O Efterskole var et undervisningstilbud med et særligt specialpædagogisk indhold, der dækkede hans behov og økonomien i forbindelse med et efterskoleophold blev ikke rejst over for PPR.

Der havde ikke været drøftet alternativer, men der havde i givet fald været andre muligheder f.eks. Ordblindeinstituttet eller et særligt tilrettelagt undervisningsforløb med støttetimer på egen skole. Med hensyn til, hvad der kunne være alternativ for drengen i tilfælde af et afbrudt 9. skoleår eller ved ønske om et andet tilbud i 10. klasse ville det afhænge af en nærmere drøftelse og konkret vurdering af det aktuelle behov. PPR afsluttede ved at fastslå, at det valgte efterskoletilbud var særdeles relevant, og at man også inden for Børne- og Kulturforvaltningens område ville kunne yde et ekstraordinært tilskud til et efterskoleophold med baggrund i det særlige specialpædagogiske behov, og at det var på denne baggrund, der var ydet fuld betaling for eleverne fra en anden kommune.

I november 1998 redegjorde Børne- og Kulturforvaltningen for, at der ikke var stillet et alternativt skoletilbud til rådighed for drengen, idet man ikke havde modtaget visitation fra PPR om et særligt videre skoleforløb for ham, men derimod var der visiteret til ophør af specialundervisning. Det var i øvrigt Børne- og Kulturforvaltningens opfattelse, at forældrene på eget initiativ havde ønsket drengen på efterskole.

Børne- og Kulturforvaltningen udtalte, at kommunen ikke skulle stille et skoletilbud til rådighed, selvom drengen var i den undervisningspligtige alder, men derimod påse at en elev i den undervisningspligtige alder undervises.

Familieafdelingen gav november 1998 overfor det sociale ankenævn udtryk for, at der kunne have været flere alternative skoletilbud f.eks. Ordblindeinstituttet, anden specialklasse eller normal klasse med ekstra støtte.

Forældrene gav herefter udtryk for, at de ikke tidligere havde hørt om, at der var flere muligheder, og at det undrede dem vedrørende Ordblindeinstituttet, da de tidligere mange gange havde spurgt, om drengen var ordblind, men hver gang fik at vide, at det var han ikke, han havde bare meget svært ved at læse og stave. Forældrene oplyste, at de i januar 1998 af en ungdomsvejleder fik oplyst, at man ikke kunne tilbyde nogen undervisning til ham i kommunens regi. Endelig tilføjede forældrene, at han var blevet meget glad for at være på O Efterskole, og at han også socialt fungerede fint.

Nævnet stadfæstede kommunens afslag på støtte til efterskoleophold til drengen. Nævnet henviste til at kommunen havde vurderet, at forældrene selv kunne afholde udgiften til egenbetaling for hans efterskoleophold samt deraf følgende transportudgifter af det beregnede månedlige rådighedsbeløb. Efter forældrenes faste udgifter samt egenbetaling af efterskoleophold og transport til og fra efterskolen var betalt, havde forældrene et restrådighedsbeløb på 6919 kr. pr. måned ifølge det udarbejdede budget. Afgørelsen blev truffet efter bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 10. Da kommunens skønsmæssige afgørelse hverken var ulovlig eller åbenbar urimelig, kunne det sociale nævn ikke ændre kommunens afgørelse, jf. bistandslovens § 15, stk. 5.

I anken til Ankestyrelsen kommenterede forældrene ankenævnets fortsatte afslag, idet der dels anførtes med hensyn til alternativt tilbud fra kommunen, at det næppe kunne være rigtigt, at kommunen efter næsten 1 år kunne få medhold i at fremkomme med alternativt tilbud, når forældrene havde været til møde med en ungdomsvejleder, som tidligere ikke kunne hjælpe med alternativt tilbud. Forældrene bestred, at drengen havde været opskrevet på efterskole før det blev klart, at der ikke var mulighed for at fortsætte

på den hidtidige skole. Med hensyn til undervisningspligt anførtes det, at kommunen løb fra sit ansvar, idet familien blev frarådet, at drengen kom i almindelig skoleklasse også med støttelærer og i stedet blev rådet til at søge efterskole, der passede til hans behov. Forældrene havde talt med ungdomsvejlederen, de havde fået råd og vejledning fra professionelle mennesker om, hvad man skulle og de havde fulgt dem, og nu oplystes det, at kommunen bagefter ville noget andet uden dog, at det anførtes hvad. Med hensyn til betaling anførtes, at budgettet ikke havde noget med sagen at gøre, da drengens andre skolekammerater fik fuld dækning uden at skulle fremlægge et budget.

Det sociale nævn revurderede i november 1998 sagen og fastholdt afgørelsen, idet det sociale nævn fortsat ikke mente, at der forelå sådanne særlige omstændigheder, at nævnet kunne efterprøve det skøn, der lå i kommunens afgørelse. Nævnet kunne derfor ikke ændre kommunens afgørelse, jf. 69 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et undervisningsmæssigt behov kan anses for omfattet af bistandslovens § 33, stk. 1, nu servicelovens § 40, stk. 1, og således kan begrunde støtte efter § 33, stk. 2, nu servicelovens 40, stk. 2.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen var enig med det sociale nævn i, at der ikke var grundlag for at bevilge støtte til efterskoleophold i medfør af bistandslovens § 33, stk. 2, nr. 10 (nu servicelovens § 40, stk. 2, nr. 10).

Ankestyrelsen lagde vægt på, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at drengen havde et særligt behov for støtte i medfør af bistandslovens § 33, stk. 1 (nu servicelovens § 40, stk. 1), herunder, at det ikke kunne anses for dokumenteret, at hans eventuelle behov rettede sig imod foranstaltninger, der var nævnt i § 33, stk. 2 (nu § 40, stk. 2).

I medfør af servicelovens § 40, stk. 1, var det en betingelse for at træffe afgørelse om foranstaltninger, at det måtte anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en ungs særlige behov for støtte. Hertil krævedes, at der var tale om et individuelt behov, og at det konstaterede behov relaterede sig til de hjælpemuligheder, der var nævnt i § 40, stk. 2.

Således som sagen var oplyst, var der hos drengen tale om læse- og stavevanskeligheder, som nødvendiggjorde specialundervisning.

Ankestyrelsen tog ikke stilling til, om socialforvaltningen havde givet den tilstrækkelige vejledning og rådgivning med hensyn til alternative muligheder for at løse hans skoleproblemer. Ankestyrelsen tog heller ikke stilling til, om kommunen havde løst sin forpligtelse efter folkeskolelovens § 20, til at tilbyde specialundervisning, herunder vederlagsfri undervisning for børn i den undervisningspligtige alder.

Ankestyrelsen tiltrådte således med den ændrede begrundelse det sociale ankenævns afgørelse.